

K napsání této práce mě přivedl můj zájem o Japonsko a Vietnam. Začátek 20. století jsem si zvolila proto, že je to období mnoha změn nejen v Japonsku a Vietnamu, ale ve světě jako takovém. Studie zabývající se tímto obdobím ve východní Asii se obvykle soustředí na vývoj vztahů západních velmocí s Japonskem a Čínou, na postoj Japonska ke Koreji a Číně apod. Avšak vztahy Japonska a Francie, která ovládala tehdejší Vietnam v rámci Francouzské Indočíny, jsou dosti opomíjeny. Domnívám se, že je to proto, že pozornost japonské vlády byla v té době zaměřena více na sever - na Koreu a Mandžusko, kde Francie neměla žádné ambice. V otázce Koreje a Číny se naopak střetávaly zájmy Ruska a Japonska. V jižní oblasti Japonsko sice mělo záchytný bod - Tchaj-wan, avšak zatím zde vůbec nepomýšlelo na další postup. To by mohlo vyvolat dojem, že vztahy mezi Japonskem a Indočínou v tomto období byly nevýznamné nebo nevyhraněné. Studiu japonsko-indočínských, respektive japonsko-vietnamských vztahů v tomto období se věnují především vědci z těchto obou zemí, avšak jejich bádání se často soustředí kolem osoby vietnamského vlastence Phan Boi Chaua [Fan Boi Ťau] a hnutí Dong Du [Dong Zu] (Cesta na východ), které organizoval v letech 1905-1909 a jež spočívalo v tajném vysílání vietnamských mladíků do Japonska a zajištění jejich studia na japonských školách. Toto hnutí bylo přirozeně ovlivněno mezinárodním děním ve světě, proto jsem se rozhodla tyto japonsko-vietnamské či japonsko-indočínské vztahy studovat v kontextu mezinárodním vztahů dané doby.